

Aandachtskruimeltje – ‘ik wil’

over Youssef, zijn gebroken been en het oppakken van de existentiële vrijheid

Door: Lisette Bastiaansen

Datum: 26-08-2021

Bij het binnenrijden van de röntgenafdeling van het ziekenhuis dwarrelen flarden van een van angst en vertwijfeling vervulde kinderstem me tegemoet. ‘Ik wil niet lopen, ik wil niet lopen!’, hoor ik zachtjes. En dan nogmaals, met wat meer kracht dit keer: ‘Ik wil niet lopen en ik wil ook niet naar Turkije op vakantie!’

Even later parkeer ik mijzelf in de wachtruimte om daar te ontdekken dat het toch enigszins afgeknepen stemmetje tot Youssef behoort, een vijfjarige uit Turkije afkomstige collega-rolstoeler. Youssef is, zo blijkt uit het verhaal dat zijn moeder vertelt, zes weken geleden na een voetbalongelukje van heup tot knie ingegipst vanwege een gebroken bovenbeen. Luttele minuten geleden is hij op de gipskamer vrij onverwacht uit zijn benarde harnas bevrijd, waarna een röntgenfoto zal moeten bevestigen of de weg naar een leven op twee benen opnieuw open ligt.

Maar daar waar vrijheid en zelfbeschikking over het algemeen positieve associaties oproepen, blijkt dat bij Youssef vooralsnog geenszins het geval. Boos draait hij zijn iele bovenlichaampje in bijpassende mini-rolstoel weg van zijn moeder, zijn ‘ik-blijf-veel-liever-in-mijn-gipsen-korset-zitten-betoog’ woordeloos de wereld instralend.

Terwijl moeder enthousiast met familieleden beeldbelt om te vertellen over de herwonnen vrijheid van haar zoon, tast Youssef mij en mijn staat-van-zijn af. Zijn ontstemde en inmiddels gepijnigde blik – hoe kan het dat ik niet gehoord en gezien word? - dwaalt langzaam via mijn eveneens ingegipste been naar boven. Du moment dat onze blikken kruisen lees ik in zijn donkere ogen naast ontstemde verwarring ook herkenning én een appel. Ik voel dat ik, als lotgenoot, rondom deze voor Youssef toch existentiële kwestie – ga ik wel of ga ik niet op mijn beide benen staan? – van betekenis kan zijn.

‘Jeetje, mag je uit het gips?’, probeer ik in een voorzichtige poging een gesprek op gang te brengen, ‘dat is spannend?!’ Zijn ogen vertellen me dat deze opmerking niet volstaat. De contactdeur blijft gesloten. ‘Ik zit ook in het gips, ik vind het echt wel spannend dat ik zo meteen weer mag lopen’, vervolg ik. Ook nu houdt Youssef in woord en gebaar de boot af, al pleiten zijn ogen voor een verder doorvragen. In een opwelling bedenk ik dat ruimte maken voor wat er is, zonder zelf iets in te vullen mogelijk het meeste soelaas biedt. ‘Waar ben je bang voor?’, fluister ik zachtjes. Hij kijkt me aan. Een zucht van verlichting volgt. ‘Dat mijn been weer kapot gaat’, fluistert hij terug. In de intimiteit van de ontmoeting voel ik een nieuwe, gezamenlijk gedragen, energie. ‘Ik snap het’, zeg ik, naar mijn eigen been kijkend.

Een uurtje of wat later is het zo ver. Ook bij mij is het gips er af, ook bij mij ligt er het verzoek om – weliswaar met krukken en het verzoek de boel niet te belasten – voorzichtigjes mijn eerder ingekapselde voet te gaan bewegen. Ik denk aan Youssef. Ik voel in al mijn vezels dat verantwoordelijkheid nemen voor jezelf en je eigen handelen naast lusten ook met enige regelmaat grote lasten met zich meebrengt. Durf ik? Kan ik? Wil ik?